

Enner Ravea istui puupöydän äärellä ruskeita hiussuortuvia otsalla roikkuen. Kynä tapaili sanaristikon ruutuja ja suu muodosti samalla äännettömiä kirjaimia. Höyrykiehkurat luikertelivat hypnoottisesti ulos kahvikupista ja hälvenivät lopulta osaksi keittiöön tulvivaa auringonvaloa. Ennerin oikea jalka naputti puulattiaa, pysähtyen aina, kun hän oli aikeissa kirjoittaa jotakin ristikkoonsa. Hänellä ei ollut kenkiä jalassa, pelkästään ruskeat sukat, jotka olivat yhtä tumma kuin hänen hiuksensa. Hänen yläpuolellaan roikkui kuivumassa maustekasveja ja hänen selkänsä takana tiskialtaassa likosi kaksi lautasta. Suurin osa keittiön kaapeista oli valmistettu puusta. Ajoittain Enner vilkaisi ulos ikkunasta. Hänen talonsa, niin kuin useat muutkin Mietolan talot, sijaitsi Mietolan läpi virtaavan joen rannalla. Vihertävä mäki vietti Ennerin talolta kirkkaalle joelle, jonka varrella hänen laiturinsa halkoi virtaavaa vettä. Heinää versoi joenrannalla siellä mistä sitä oli vaikeinta niittää ja muutamia tammia kasvoi joen törmäillä. Silloin tällöin Enner näki jonkun kyläläisen, jonka Enner tietysti tunsi, melovan jokea pitkin kohti alajuoksulla olevaa toria. Ennerin oma vene oli vedetty kuiville tervausta varten. Sen pohja osoitti kohti pilvetöntä taivasta. Vastakkaisella rannalla oleva asumus oli identtinen Ennerin talon ulkomuodon kanssa, mutta siihen yhtäläisyydet sitten loppuivatkin. Tuon talon joelle tuova rinne ei ollut vihreä ja hyvin hoidettu, vaan kellertävä ja liian pitkäksi kasvanut. Kaunis hiekkapolku, johon oli upotettu lankkuja askelmiksi kulkemista helpottamaan, loisti poissaolollaan. Sen sijaan ylipitkän nurmikon läpi kulki kursailemattoman suoraksi muodostunut polku, jonka ihmisten askeleet olivat siihen tehneet. Ennerin naapurin terassin lankkuja ja hirssiä ei ollut maalattu tai lakattu, eikä sen muutamia portaita hiottu. Sen sijaan pihalla oli erilaisia virityksiä, romuista rakennettuja laitteita, sekä kymmenittäin kasveja, joita Enner ei tuntenut. Näistä räikeistä vastakohdista huolimatta tuossa talossa asui Ennerin paras ystävä, Yannick. He olivat tunteneet toisensa likipitään kehdestä asti ja varttuneet molemmat joenvarrella, toinen itä- ja toinen länsipuolella. He olivat heitelleet nuorina palloja ja keppejä ja kiviä, milloin mitään sattui löytymään, toisilleen joen yli, ja tällä tavoin myös hukanneet niitä lähes yhtä paljon virtaukseen. Yannick oli mustaihoinen ja Enner taas vaalea, mutta heillä molemmilla oli vihreät silmät. Heille oli selvinnyt noin kahdeksan vuotiaina, että molempien heidän äitinsä kutsuivat heitä smaragdisilmiksi. Tuon tapahtuman jälkeen smaragdisilmäksi kutsumisesta tuli heidän kahden välinen sisäpiiriloukkaus.

Lämpiminä kesäpäivinä, juuri tällaisena kuin nyt, he olivat uineet joen yli toistensa luokse ja vanhemmiten rakentaneet lautan kuljettamaan heidät virran yli. Lautta ei kauaa ehtinyt heidän rantojensa välillä keinua, kun heidän vanhempansa pakottivat heitä purkamaan lautan vaatiman naruviritelmän, jota Yannickin äiti oli kutsunut ”hengenvaaralliseksi kaikille, jotka virtaa pitkin matkaavat alajuoksulle”. Siitä ei kuitenkaan kauan kestänyt, kun Yannick olikin jo kehittänyt idean köysiradasta, jota pitkin he voisivat liukua joen yli kastumatta. Enner laski kynänsä ja käveli lieden luokse kaatamaan itselleen lisää kahvia. Lattialankut valittivat vaimeasti askelten alla. Valurautapannu oli hänen isänsä vanha ja se oli tipahtanut Ennerin jalalleen hänen ollessa viisi -vuotias. Silloin häneltä oli murtunut isovarvas ja hän oli vannonut vihaavansa tuota pannua koko ikänsä. Onnistuneesti hän olikin sitä vihannut yli kymmenen vuotta, kunnes oli tutustunut kahviin. Joka-aamuisen kahvikupin saaminen oli lopulta työntänyt lapsena vannotun vihan takaraivoon, jossa se yhä kyti, mutta erittäin heikkona. Koputus kuului takaovelta, juuri kun Enner oli täyttämässä ristikkoa Olav- vihjeen kohdalta. ”Se on auki.” Enner huikkasi. Ovi avautui kuitenkin ennen kuin hän ehti lauseen loppuun asti. Yannick oli ilmestynyt terassin ovelle ja talsi välittömästi kahvipannua kohti. ”Kengät!” Enner huusi. ”Aivan!” Yannick sanoi, teki u-käännöksen ja riisui kenkensä ovenpieleen nojaten. ”Vaikka eivät ne kyllä likaiset olleet.” ”Hiekkaa niistä tulee silti sisälle.” ”Ja sinä olet liian hyvä lakaisemaan lattiasi vieraiden jälkeen? Niinkö? Kai tiedät, että suurimmassa osaa Mietolassa ihmiset eivät välitä siitä oletko kengät

jalassa sisällä.” ”Minä välitä. Ja siihen asti, kunnes keksit jotakin sellaista, mikä tekee kenkien riisumisesta hyödytöntä, sinä jätä kenkäsi ovensuulle.” ”Hyvä on, smaragdisilmä!” ”Älä kutsu minua siksi.” Enner yritti sanoa narkästyneesti, mutta hymy pureutui teeskellyn kiukun takaa. Yannick istuutui Enneriä vastapäätä ja tiputti yhden sokeripalan kahvinsa joukkoon. Yannickin kädet olivat noen tahrimat ja hän haisi palaneelta metallilta. Jos Yannick ei ollut lukemassa, tai tutkimassa kasveja, hänet lähes sadan prosentoin varmuudella saattoi löytää pienestä vajasta hänen talonsa pihalla, joka jatkui maan alle ja oli paljon suurempi kuin ulkoapäin näytti. ”Et tullut veneellä.”, Enner sanoi vilkaistuaan ulos ikkunasta. ”Joo. Tai siis en. Olin käymässä isäni luona, tällä puolella jokea. Vein hänelle vähän kasviksia, muuten hän eläisi pelkästään metsästämyllään lihalla.” ”Miten hän voi?” ”Samalla tavoin kuin viimeiset kuusi vuotta. Istuu vain hiljaa, tuskin puhuen. Ja poistuu ainoastaan metsästämyään siitä rakentamastaan mökkeröstä. Tuijottaa vain äidin kuvaa, ihan kuin se toisi hänet, heidät, takaisin.” Enner vilkaisi seinällä roikkuvaa taulua, jossa hänen vanhempansa rutistivat toisiaan ja hymyilivät puhtaasta onnesta. ”Anteeksi, en tarkoittanut nostaa mitään muistoja pintaan.” ”Ei se mitään. Jos en kestäisi heidän muistoaan, en pitäisi tuota taulua tuossa. Ja sinähän sen itse sanoi, siitä on jo kuusi vuotta.” He hiljenivät hetkeksi, kuin suoden hiljaisen minuutin menehtyneille vanhemmilleen. ”Oletko jo kuullut mitä torilla ja kapakassa puhutaan?” Enner sanoi vaihtaen aihetta hieman kömpelösti. ”Että Valkokallo olisi havaittu liikkuvan täälläpäin! Voitko kuvitella!” ”Ketä niin puhuu?” ”Higg Kelmemäki ja Ruogga Tanner ainakin. He kuulivat, että Näätälässä oli nähty mies kalmamaski päässä. Se oli kuulemma näyttänyt pääkallolta.” ”Ei hirveän vakuuttavaa...” ”Hukkakalliosta saapunut valjakonkuljettaja oli myös kertonut, että Hukkakallion lähellä metsässä oli nähty yöaikaan liikkumassa jokin henkilö, jonka silmät olivat hohtaneet sinisinä.” ”Keksin ainakin kahdeksan eri olentoa, jotka olisivat voineet aiheuttaa sinistä hohdetta pimeässä metsässä.” ”Niin minäkin. Oikeastaan 27, mutta se ei ole tärkeää. Seuraava havainto oli nimittäin Keskitien Krouvista kaksi kilometriä tähän suuntaan. Tummiin pukeutunut mies oli vaeltanut pimeällä tiellä ja kadonnut kuin taikauskusta, kun kaksi metsästäjää oli sattunut havaitsemaan hänet.” ”Mitä sitten.” ”Tarkoitan, että luulen Valkokallon olevan tulossa Mietolaa kohti. Enkä ole ainoa ketä luulee niin. Maari Herrel on puhunut kaupunginraadin kanssa kiinniottojoukkion kasaamisesta. He ovat jopa lähettäneet rusakon Rasterin linnoitukseen. He pyytävät apua ja ohjeita Valkokallon pyydystykseen. Enner, he aikovat ottaa Valkokallon kiinni!” ”Mutta miksi Valkokallo liikkuisi täällä? Eihän siinä ole mitään järkeä. Miksi Valkokallo ottaisi riskin tulla nähdyksi, tai kiinniotetuksi. Jos hän todellakin on Valkokallo, hän vain kiinnittää tarpeetonta huomiota itseensä.” ”Minä luulen, että hän etsii jotakin. Jokin on saanut Valkokallon nousemaan piilostaan. Jokin mikä merkitsee hänelle paljon enemmän kuin hengissä pysyminen. Siitä pitää olla huolissaan. En usko, että tämä Valkokallo on tullut esiin ihan tyhjänpäiväisen asian takia.” ”Jos se edes on Valkokallo...” Enner sanoi. Hän hörppäsi kahvikupistaan ja tuijotti ulos ikkunasta. Gerri Kilpakoipi sousti vastavirtaan hänen laiturinsa ohi. ”Mitä niille muille Valkokalloille tapahtui? Ovatko he kuolleet?” Enner kysyi. Hänestä tuntui kuin Valkokalloista puhuminen olisi vaivuttanut hänen keittiönsä kummallisen pimeyden otteeseen. Se puistatti häntä. ”Ovat. Velligorin Ruhtinasvelho näytti, miten heidät kahlitaan ja syöstään Rajan taakse. He eivät voi palata. Valkokallot olivat voimakkaita, mutta loppujen lopuksi hekin olivat vain ihmisiä. Heidän voimansa tulivat muualta, ja he kykenivät käyttämään tuota heille annettua mahtia täysimääräisesti vain kypärämaskiensä avulla.” ”Hyvä niin! Minä en halua yhtäkään Valkokalloa lähelle Mietolaa. Enkä nähdä sellaista! Joten toivottavasti Rasteri kiirehtii ja lähettää apua nopeasti. Rusakko taittaa sellaisen matkan kahdessa päivässä?” ”Puolessatoista. Mutta...” Yannick sanoi. ”Mutta mitä?” Enner kysyi. ”Mutta sitä, että sinä ehkä joudut näkemään

Valkokallon...” ”Miksi? Se olisi erittäin epätodennäköistä, ellet sinä sitten... Sinä!” Yannick nyökkäsi ja yritti samalla piiloutua kasvojensa eteen kohotetun kahvikupin taakse. ”Miksi!? Miksi!? Mit- Miksi?! Mikä sai sinut luulemaan, että minä haluaisin liittyä mukaan kiinniottajajoukkoon!? Minä! Minun keittiöveitseni ovat suojuksissa, hyvänen aika sentään! Minä vihaan metsiä! Minun pitää tervata veneeni!” Enner huusi ja osoitti ulos keittiön ikkunasta. ”Juuri siksi, hyvä ystävä. Juuri siksi! Usko minua, sinä tarvitset tätä. Sinä et ole aina ollut tällainen. En halua, että sinusta tulee isäni kaltainen. Olet muuttunut jo tarpeeksi, käynti isäni luona avasi silmäni, enkä anna sinun muuttua enää enempää. Sinä tulet kanssani mukaan jahtiin.” ”Mutta, mutta... Tervaus! Eikö kukaan ajattele venettäni! Sitä täytyy ajatella!” ”Tervaamme veneen heti, kun olemme tulleet jahdilta. Lupaam auttaa sinua.” ”Mutta eihän sitä tiedä millainen päivä silloin on!” Enner huusi ja viittilöi edelleen kohti ikkunaa. Oli suoranainen ihme, ettei kahvia läikkynyt ulos kädessä olevasta kupista. ”Silloin aivan varmasti sataa! Ja minulta menee tervaus hukkaan! Tiedätkö sinä mitä terva maksaa!” ”Tiedän. Ja niin tiedät sinäkin. Se ei maksa juuri mitään.” ”Laskitko mukaan sudit ja ämpärit? Sekä tervan kuumentamisen?” ”Kuuntele nyt itseäsi, Enner! Hyvänänen aika sentään mies!” Tuoli kirskui lattiaa vasten, kun Yannick nousi ylös. Hän nojasi käsillään pöytään ja tuijotti vakavasti Enneriä. ”Sinä lähdet mukaan sille jahdille!” Yannick sanoi. ”Ja sitten tervaamme veneesi.”